

ligere bestyrke den høitærede Minister i hans Betænkelse, saa at det bliver umuligt at bringe ham til at gaae ind paa Loven. Smidstid kan jeg ikke lade være at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg troer, at det mere var en oratorisk Bending og Spøg fra hans Side, end streng Alvor, og derfor vover jeg mig dog til at lægge et Ord ind for Fleertallets Forslag her ved anden Behandling.

Jeg skal da begynde med at sige et Par Ord om det ene Mindretals Indstilling, nemlig det Mindretals, som bestaaer af to af Udvalgets Medlemmer (Brock og Krieger), og i Særleshed angaaende det Punkt i deres Motivering, som jo vilde være overordentlig vigtigt, hvis det virkelig forholdt sig saa, nemlig at den Bestemmelse, som er foreslaaet i § 1, skulde staae i bestemt Strid med Grundtanken for den i 1855 indførte Løsning af Sognebaandet. Det har forundret mig meget, at to saadanne Mænd som de, der danne dette Mindretal i Udvalget, ere fremkomne dermed. Jeg vil ikke paastaae, at Lovforslaget er enten en consequent eller en aldeles nødvendig Gjennemførelse af Sognebaandsløsningen, men paa den anden Side forekommer det mig noget stivt at sige, at det staaer i bestemt Strid med Grundtanken i denne Lov, og, ville vi see hen til Regjeringens Motivering af Forslaget om Sognebaandsløsningsloven, da den blev fremlagt i 6te Session 1854—1855, troer jeg, at vi vilde finde et Binl om, at det i alt Fald paa ingen Maade dengang var Regjeringens Afsigt, at en saadan Udbidelse skulde være i bestemt Modstrid med Grundtanken, og jeg seer ikke, at dette den Gang er blevet fremsat af noget Medlem. Det hedder nemlig deri: „Det foreliggende Udkast gaaer, overensstemmende med Kirkecommissionens Forslag, ud paa at tillade Enhver, der ønsker det, under Sagtagelse af de nærmere Forskrifter, som det vil blive nødvendigt at tilføie, at slutte sig i virkelig Henseende til en hvilken som helst for en vis Menighed bestiftet Præst“. Efter at det dernæst er udklaret, hvorfor Regjeringen finder det nødvendigt ikke at gaae videre, hedder det — jeg maa med den ærede Formands Tilladelse læse noget videre —: „Den første Betingelse herfor, saalænge Menigheden intet andet Mid-

punkt har end den for samme bestiftede Sognepræst, er derfor, at Friheden til at vælge en anden Præst end Sognets egen indskrænkes til saadanne Præster, der have en bestemt Menighed, altsaa Sognepræster, og tillige residerende Capellaner ved Kjøbstadmenighederne, hvorved de Paagjældende blive Medlemmer af den af dem antagne Præsts Menighed. Den videre Udvikling vil dette Forhold først erholde, naar der ved Siden af Præsterne skabes et nyt Organ for Menighedslivet ved Oprettelsen af Menighedsraad“. Nu vil jeg tilstaae, at jeg ikke forstaaer dette. Jeg forstaaer virkelig ikke, hvorledes Oprettelsen af Menighedsraad skulde kunne bringe dette til at være godt, istedetfor at det uden Menighedsraad skulde være daarligt. Det er ingen Talemaade, jeg her bruger, det er ikke nogen paatagen Dumhed eller Uvidenhed, men det er virkelig min Overbeviisning, naar jeg siger, at det er mig aldeles uforstaaeligt. Men saameget kan jeg indsee, at, dersom den Bestemmelse, som her er foreslaaet, stod i bestemt Strid med Grundtanken i Loven om Sognebaandsløsning, saa kunde vistnok ikke Oprettelsen af Menighedsraad bringe den til at blive en Udvikling eller en consequent Følge deraf. Altsaa var Regjeringens Mening, da den forelagde Loven, ikke nogen anden, end at en saadan Udbidelse kunde komme med Tiden, og nu er der gaaet 10 Aar, saa for den Sags Skyld kunne vi godt skride til denne Udvikling, da det har vist sig, at der i det Hele er gjort rimelig og fornuftig Brug af Loven om Sognebaandsløsning. — Spørgsmaalet om Stiftscapellaner, som det ærede Mindretal har bragt frem, skal jeg ikke inblade mig paa, uden forsaavidt jeg vil sige, at i dette Forhold er det at byde os Stiftscapellaner det Samme som at byde os Steen for Brød eller Skorpioner for Æg; thi de kunne aldeles ikke hjælpe i Forhold som dette; hvormegen Nytte de ellers kunne gjøre, skal jeg lade være usagt.

Hvad det andet Mindretal angaaer, som bestaaer af Udvalgets ærede Ordfører, er jo hans Hovedindvending mod at gaae ind paa Forslaget den, at det først burde drøftes paa Landemoder; man burde see, om Landemoderne vare nogenlunde stemte derfor, og burde tillige der-